

fornt til 6 Rd. 80 f. pr. Tønde. Ved denne Udsøndring af en til den kongerigste svarende Gammelfstat tilveiebringes den fornødne og mulige Overensstemmelse i Skatteforholdene for de incorporerede Distrikter med Kongerigets øvrige Dele, men det følger af sig selv, at de Byrder til Statskassen, der endnu maatte paa hvile de flevsigste Eiendomme, efterat de nye kongerigste Skatter ere compenserede, og som betinge Eiendommens Værdi, ikke kunne bortfalde uden Uret imod Landets øvrige Statteyhedere, hvorimod de efter deres Natur og Oprindelse vel turde egne sig til at afløses med det tyvedobbelte Beløb af deres aarlige Størrelse.

Ved at foretage den foranævnte Sammenbragning for hver enkelt Eiendom og sætte Gammelfstaten eens for dem alle, vil Egalisering af Skattebyrden fremkomme paa en naturlig Maade, alene med Undtagelse af saadanne Steder, hvor de ældre Afgifter ikke ere tilstrækkelige til at kompensere 6 Rd. 80 f. pr. Td. Hartkorn, men Afgifter fra Reglen findes ogsaa i Kongeriget.

Til §§ 1—5.

I Overensstemmelse hermed foreslaaer derfor Udkastet, efterat der i § 1 og 2 er truffet Bestemmelser om, at den nye Matrikul træder i Kraft den 1ste April 1867, i § 3 at samtlige Skatter og Afgifter til Statskassen, som i det øvrige Kongerige svares af Forder og Tiender efter det saakaldte nye Hartkorn, fra den nævnte Dag ogsaa skulle svares i de omhandlede Distrikter efter den i § 1 nævnte Matrikul, dog at den ved Forordningen af 29de September 1841 paabudne Veiskat ikke erlægges af Hartkornet paa Vro, og foreslaaes derefter i §§ 4 og 5, hvilke ældre flevsigste Grundskatter der for Fremtiden skulle bortfalde, og hvilke der derimod skulle bibeholdes som tildeels trædende i Stedet for den kongerigste Gammelfstat. Hvad angaaer Bestemmelsen i § 3 om, at den kongerigste Veiskat ikke skal svares af Hartkornet paa Vro, da har man af lignende Grunde, af hvilke det i Loven om Ordningen af Amts- og Jurisdictionforholdene af 16de Februar 1866 § 1 er fastsat, at Vros Herred ikke deltager i Svendborg Amts Udgifter til Veivæsenet, medens paa

den anden Side Amtet ikke bidrager til Udgifterne ved Veivæsenet i Herredet, saameget mere maattet ansee det for rigtigst, ogsaa hvad de større Landeveie angaaer, at lade Vro have sit eget Veivæsen, som dette i alt Fald vilde blive den ligefremme Følge af hiltu Bestemmelse i Loven af 16de Februar 1866, hvis de større Landveies Vedligeholdelse maatte gaae over til Amtscommunerne.

Betragter man nu nærmere de i § 3 nævnte ældre Skatter og Afgifter, som fra 1ste April 1867 skulle bortfalde, da vil det sees, at man, bortset fra den af Kjøbstaden Vroeskjøbing hidtil erlagte Contribution, kun har foreslaaet saadanne ældre Skatter og Afgifter ophævede, som hidtil have været erlagte af samtlige Distrikter, idet man kun paa denne Maade kunde tilveiebringe en ligelig Compensation for de indførte nye Skatter. Hvor stort Beløbet af hver enkelt af disse ældre Afgifter hidtil har været, lader sig vel for Tiden ikke aldeles nøiagtigt angive, paa Grund af at en Regulering af Skatteforholdene for de ved den nye Grændse overfaarne Eiendommers Vedkommende endnu ikke har kunnet tilendebringes, men de Afgifter, der paa denne Maade fremkomme, maae i det Hele antages for at være af forsvindende Betydning. Af de i Paragraphen nævnte Skatter og Afgifter erlægges kun de under 1—3 nævnte med et fast aarligt Beløb, hvorimod de under 4 nævnte lignes over Stattehyderne med et veglende Beløb, og de under 5 anførte optræves af Communkasserne og af disse atter lignes i Forbindelse med de egentlig communale Afgifter over de enkelte Beboere.

1. Grund- og Benyttelsesafgiften (Landskat) var oprindelig ifølge Forordningen af 15de December 1802 en dobbelt, nemlig en efter Værdien stigende Grundskat, $3\frac{1}{3}$ f. for hver 40 Rd. af Værdien, og en for alt skattepligtigt Land lige Benyttelsesafgift, $9\frac{1}{5}$ f. for hver Tønde Land. I Aaret 1813 bleve disse to Skatter forenede i den saakaldte consolidated Grund- og Benyttelsesstat og dens Størrelse fastsat til 40 f. for hvert 100 Rd. af Taxationsværdien (Forordningen